

ikke været tænkt paa at forøge Tolden paa Indførsel af Luksusvarer, noget, som der dog vilde være god Anledning til. Tænker vi os en eller anden Luksusartikel, som før Krigen kostede 10 Kr., og hvorpaa der var en Told af 50 Øre, saa koster den samme Ting nu maaske 30 Kr. — dels som Følge af Stigningen paa Raamaterialer og Arbejdslønninger, dels paa Grund af den høje Pris paa den fremmede Valuta —, men Tolden er stadig væk de samme 50 Øre, som altsaa før Krigen udgjorde 5 pCt. af Værdien, men nu er en ren Bagatel. Det var formaalstjenligt at forhøje Tolden for saadanne Varers Vedkommende. Den Fordyrelse, der paa den Maade vilde finde Sted for de Varer, jeg omtaler her, Luksusvarer, vilde kun kunne have een Fare, nemlig at de paagældende Varer paa Grund af den forhøjede Pris ikke blev indført; men efter alt, hvad der er gaaet gennem Talerne her i Dag, kunde det jo kun være af det gode.

Jeg har set Artikler fra Landbrugets Side, hvor man anker over — Forholdet blev for Resten ogsaa berørt af den første Taler her i Dag (Jørgen Jensen) —, at Industrien paa den Maade, som Timandsraadet nu arbejder, kunde benytte Stillingen til at hindre Indførsel af Varer, der kunde faas forarbejdede herhjemme, saaledes at Varer, der vilde kunne købes billigere udefra, maatte erstattes af dyrere Varer af vor hjemlige Produktion. Det kan selvfølgelig ske. Men vi maa se paa Forholdet saaledes, at det ikke altid er det billigste, der er det mest formaalstjenlige. Der er et Problem, der ogsaa har berørt Rigsdagen, nemlig Arbejdsløsheden. Det ser med Hensyn til dette Forhold heldigvis noget anderledes ud nu end for et Aar siden, selv om det ikke er lyst endnu; men det er dog givet, at jo mere man kan producere herhjemme, des bedre er det. Jeg tror, man maa indrømme, at det vil betale sig bedre for det danske Folk at give noget mere for en Artikel, der produceres her i Landet, end for den Vare, vi indfører udefra. Navnlige gælder dette for Varer, hvor Arbejdslønnen udgør en betydelig Del af Prisen. Og vil man se, hvad der er nægtet Indførsel af Timandsraadet, vil man i sidste Uge af Februar finde, at der bl. a. er nægtet 50 000 Dollars til Indførsel af Fedt og Flæsk og et andet stort Beløb Dollars til Indførsel af Mel og lignende fra Amerika, Varer, som det formentlig vil produceres herhjemme og derfor ikke behøver at importere. Det er altsaa ikke alene Industrivarer, som der siges nej til, det er ogsaa Varer fra Landbruget, som man

nægter Valuta, idet det skønnes unødvendigt at indføre dem.

Det ærede Medlem fra Rønne har gjort opmærksom paa, at i de sidste Uger, hvor dog Timandsraadet har virket, har der været et Underskud paa 10—12 Mill. Kr. Men her er der et Punkt, hvor jeg tror, man maa sætte Fingeren. Det er uheldigt, at vi ikke udfører alt, hvad vi kan; jeg tænker her særlig paa Slagteristrejken, ved hvilken vi forhindres i at udføre, om jeg husker ret, for 3 Mill. Kr. om Ugen. Forholdet er jo saaledes herhjemme, at vi anerkender Arbejdernes Ret til at strejke, ligesom vi andre — med „vi andre“ mener jeg Arbejdsgiverne — hævder vor Ret til at arbejde, naar vi vil. Og det er et farligt Standpunkt, som Transportarbejderne har indtaget, at de nægter Skibene at gaa ud, hvis de medfører Flæsk, hidrørende fra Slagtninger, der har fundet Sted udenom de strejkende. Under vanskelige Forhold som de nuværende — jeg giver det ærede Medlem fra Rønne Ret i, at han ikke malede med sortere Farver, end rigtigt var — maa man tage alle mulige Hensyn for at gavne vor Stilling det mest mulige; men det gør man ikke, naar der ikke bliver sagt et alvorligt Ord til Folk, der optræder paa den Maade, som her er sket.

Lovforslaget kommer jo i Udvalg, der vil dèr blive Lejlighed til at drøfte det nærmere og muligt enes om et Resultat, som mit Parti kan gaa med til. Som Lovforslaget foreligger her med den generelle Regel, kan vi ikke slutte os til det. Thi saa vidt vi kan se, skal Afviklingsudvalget en Gang for alle godkende, at det saakaldte Timandsudvalg, eventuelt noget forøget, skal have Hals- og Haandsret over vor Indførsel; og det kan og vil mit Parti ikke gaa med til.

Piustrup: Det er kun faa Bemærkninger, jeg har at gøre. Som det er udtalt af tidligere Talere, indeholder det foreliggende Lovforslag i Virkeligheden, kort udtrykt, et Importforbud for alle Varer. Der staar i Bemærkningerne, at Lovforslaget er indstillet af Valutaraadet med alle Stemmer mod den. Men der var nogle fraværende, og det tør maaske bemærkes, at den ene, der stemte imod, i væsentlig Grad repræsenterede det danske Landbrug. Jeg indrømmer, at Husmandsforeningernes Repræsentant stemte for, men jeg tror nok, jeg tør sige, at den ene Stemme imod i Virkeligheden var Repræsentant for den væsentlige Del af det danske Landbrugs Producenter.